

СТРАТЕГІЯ ЕКОЛОГІЗАЦІЇ СУСПІЛЬНОГО РОЗВИТКУ В КОНТЕКСТІ «ОЗЕЛЕНЕННЯ» СВІТОВОЇ ЕКОНОМІКИ І ПОДОЛАННЯ ГЛОБАЛЬНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ ЗАГРОЗ

Розглянуто стратегію екологізації суспільного розвитку, особливості екологізації освіти і науки з метою забезпечення «озеленення» світової економіки і подолання глобальних екологічних загроз. Процес екологізації суспільного розвитку розглянуто в контексті таких принципів: екологізації всіх сфер суспільного розвитку; екологізації інструментів галузевих політик; трансформації інструментів економічної політики в інструменти екологічної політики; пріоритетності подолання глобальних екологічних загроз і зміцнення екологічної безпеки; дотримання теоретично обґрунтованих і законодавчо визнаних принципів екологічної політики; узгодженості принципів екологічної політики зі стратегією екологізації суспільного розвитку. Теоретично обґрунтовано необхідність моральної і інформаційної підтримки антиглобалістського організованого руху.

Ключові слова: стратегія екологізації суспільного розвитку, глобальні екологічні загрози, принципи екологізації, антиглобалістський рух

Вступ. Промайнуло п'ятдесят років з того часу, коли члени Римського клубу заявили про глобальну екологічну загрозу, яка наближається до порога нашого дому через викиди в довкілля парникових газів і потепління клімату. Проте ані заява членів Римського клубу, ані парад самітів з проблем довкілля і клімату в рамках Кіотського протоколу (1997) не стали каталізатором для відпрацювання радикальних заходів протидії глобальним екологічним загрозам. Тривають мало плідні дискусії з проблем сталого розвитку тоді, коли потрібно вживати радикальних заходів щодо стабілізації клімату і екологічним систем.

¹ **СИНЯКЕВИЧ Ігор Макарович** – дійсний член Лісівничої академії наук України, віце-президент ЛАН України, Заслужений працівник освіти України, доктор економічних наук, професор. Національний лісотехнічний університет України. м. Львів, Україна. Тел: +38-032-237-88-05; моб. +38-067-896-67-20

Мета роботи полягає в теоретичному обґрунтуванні концепції про доцільність екологізації суспільного розвитку, яка б охопила всі сфери людського буття і сприяла подоланню екологічних проблем, що постали перед світовою спільнотою в двадцять першому столітті.

Дискусії з проблем довкілля. За двадцять останніх років після Міжнародної конференції ООН з проблем довкілля і розвитку, яка відбулася в Ріо-де-Жанейро (1992), хоч і стався злам у свідомості світової спільноти щодо необхідності збереження навколишнього природного середовища і стабілізації клімату на Землі, але практичні дії залишаються неадекватними глобальним екологічним загрозам. Так, глобальна угода щодо зменшення викидів парникових газів, що була прийнята в Кіото (1997), зобов'язувала 37 країн до 2012 р. знизити викиди парникових газів (CO_2 , CH_4 , гідрофторвуглеводи, перфторвуглеводи, N_2O , SF_6) на 5,2% до рівня 1990 р. Але, як було проголошено на саміті в Дурбані (2011), що відбувся в ПАР, викиди парникових газів у світі продовжують збільшуватися. Порівняно з 1990-ми роками вони зросли на 49% [5].

Під час зустрічі в Дурбані до складу раніше заявлених парникових газів був включений трифторид азоту NF_3 (дуже агресивна їдка речовина, яка руйнує озонову оболонку, її концентрація в атмосфері незначна, але зростає високими темпами). Все це свідчить про те, що проблема зменшення викидів парникових газів – це проблема не лише стабілізації клімату, а й комплексного оздоровлення довкілля.

На саміті в Дурбані (ПАР) Росія, Японія і Канада відмовилися взяти на себе обмеження щодо викидів парникових газів у довкілля, оскільки вважають, що прийняті світовою спільнотою зобов'язання не дають змоги утримувати підвищення температури атмосферного повітря в межах двох градусів. Зокрема, канадський міністр з навколишнього середовища Пітер Кент висловив таку думку: «Кіотський протокол – не вирішення проблеми. Із Канади це видно особливо добре, враховуючи, що сусідня країна – США – зобов'язання зі скорочення викидів на себе не прийняла. Сполучені Штати підписали цей документ, однак його у Вашингтоні не ратифікували. Там документ вважають невідгідним

для американської економіки і не дуже справедливим. Адже країни, що розвиваються – зокрема такий промисловий гігант, як Китай – скорочувати викиди парникових газів не погодились. Між іншим, велика частка емісії парникових газів припадає саме на США і Піднебесну» [5].

Не змінилася позиція урядів країн світу, які найбільш причетні до забруднення довкілля, і на саміті «Ріо-1992+20». Головним чином велися недостатньо плідні дискусії навколо проблем, пов'язаних з творенням «зеленої економіки», які загалом були корисними для світової спільноти, але не спрямованими на швидке подолання глобальних екологічних загроз.

Якщо прийняти до уваги регіональні дискусії з проблем довкілля, то, на мій погляд, заслуговує уваги Львівський форум «Ліс у зеленій економіці і завдання для країн Східної Європи і Північної і Центральної Азії» (організований з ініціативи ООН), на якому було заявлено про те, що ліси в цьому регіоні знаходяться під загрозою змін клімату, які можуть призвести до збільшення кількості і деструктивності буревіїв, посух, лісових пожеж та послаблення стійкості лісових екосистем. Було висловлено міркування щодо необхідності регіонального співробітництва з метою посилення екологічних і соціальних функцій лісів.

Суть стратегії екологізації суспільного розвитку. У двадцять першому столітті перед людством постають численні складні екологічні, економічні, соціальні та політичні проблеми розвитку. Світ характеризується політичною нестабільністю. Глобалізаційні процеси не стільки сприяють ефективному світовому розвитку, скільки призводять до перманентних екологічних, економічних, соціальних та політичних криз на глобальному, національному і регіональному рівнях. В екологічній сфері вони спричинені масштабними викидами парникових та озоноруйнуючих газів, що призвело до потепління і дестабілізації клімату та погіршення екологічної безпеки. В економічній сфері глобальні кризи пов'язані зі споживацькою ментальністю населення, глобалістською деструктивною концепцією розвитку, вичерпанням природних енергетичних ресурсів (насамперед нафти і газу), нестабільністю світової економіки, тіньовими фінан-

совими потоками і недосконалістю міжнародної фінансової політики. У соціальній сфері кризи зумовлені зростанням чисельності населення світу, недосконалістю економічної і соціальної політики, що призводить до зростання бідності, погіршення стану здоров'я населення, небажаної міграції, бездуховності та інших деструктивних соціальних процесів. Усе це свідчить про актуальність теоретичного обґрунтування стратегії екологізації суспільного розвитку з метою озеленення світової економіки і подолання глобальних екологічних загроз.

Екологізацію суспільного розвитку ми розглядаємо як об'єктивний процес протидії глобальним екологічним загрозам в екологічній, економічній, соціальній і духовній сферах і трансформації споживацької природоруйнуючої ментальності людей в природоооцадну, а економічних інструментів – в інструменти екологічної політики. Екологізація суспільного розвитку передбачає обмеження антропогенної діяльності у випадках, коли вона стає чинником дестабілізації екологічних систем та зростання екологічних загроз. Вона, насамперед, повинна охопити науку і освіту.

Екологізація науки та освіти – це процес опанування новими ідеями в економічній, екологічній, соціальній і духовній сферах та використання їх у процесі навчання з метою підготовки високоосвічених фахівців, спроможних протистояти екологічним загрозам на глобальному, національному, регіональному і локальному рівнях у всіх сферах суспільної діяльності.

Водночас, необхідно мати на увазі й те, що наука і освіта також до певної міри причетні до численних проблем довкілля. Зокрема, Гарі Гарднер звернув увагу на те, що часто освіта розщеплює знання на непов'язані між собою дисципліни та робить чималий внесок у нинішню глобальну кризу довкілля [2, с. 211]. Так, лише на стику економічних і екологічних наук появилось різноманіття їх відбрунькувань (не завжди виправдане), як: екологічна макроекономіка, екологічна економіка, економічна екологія, соціоекологія, екогомологія, екологія, циклічна економіка, неоекологія, економіка природокористування, економіка природних ресурсів, економіка довкілля, економіка землекористування, економіка лісокористування, економіка біорізноманіття, економіка болотних

систем та інші. Крім того, наука не завжди спрямовує цивілізацію в екологічно доцільному напрямі, пропонуючи для виробничо-господарської сфери екологічно небезпечні технології. Особливо небезпечними для земної цивілізації є наукові дослідження, що пов'язані зі зчитуванням інформації, записаної в корі головного мозку людини, її передачею з мозку однієї людини у мозок іншої.

Стратегія екологізації суспільного розвитку передбачає творення міжнародної, національної та регіональної екологічної політики на основі науково обґрунтованих принципів. Такими принципами, передусім, є такі: забруднювач платить (відшкодовує завдану екологічну шкоду); трансформування зовнішніх негативних екологічних ефектів в екологічні витрати; пріоритетності екологічної безпеки; гарантування екологічно безпечного середовища для проживання; збереження біологічного та генетичного різноманіття; збереження цілісності глобальної біоекосистеми Землі; прозорості екологічної політики; збереження екологічної культурної спадщини. Ці принципи теоретично обґрунтовані в численних наукових працях і стали часткою багатьох міжнародних угод. Вони з'явилися внаслідок розвитку екологічної політики як науки, послужать теоретичною основою регулювання проблем довкілля на міжнародному, національному, регіональному і локальному рівнях. Основна проблема полягає в тому, щоби ці принципи стали практикою екологічної політики як сфери суспільної діяльності. Вони повинні знайти відображення у національному законодавстві.

Стратегія екологізації суспільного розвитку передбачає збереження світової духовної спадщини, зокрема збереження і збагачення світового надбання у сфері культури, освіти, науки, інформації; удосконалення етнічної і конфесійної політики; зміцнення духовної безпеки. Світова спільнота впродовж тисячоліть нагромадила великий генетичний і духовний потенціал, який зобов'язана зберегти і примножити для теперішнього і майбутнього поколінь, захистити його від наркотиків, алкоголю, деструктивної інформації та інших небажаних впливів. Основна проблема розвитку земної цивілізації у двадцять першому столітті – це суспільне усвідомлення пріоритету духовного розвитку перед ви-

робництвом матеріальних благ. Без цього усвідомлення світова спільнота не спроможна подолати глобальні екологічні загрози.

Стратегія екологізації суспільного розвитку передбачає справедливий розподіл ресурсів довкілля, що знаходяться за межами національних кордонів, зокрема – атмосферного повітря, нерозподілених ресурсів світового океану та Антарктиди (включаючи викиди в довкілля парникових газів, озоноруйнівних речовин та інших відходів виробництва і споживання) на засадах міжнародного консенсусу і з врахуванням вимог глобальної та національної екологічної безпеки.

Справедливий розподіл міжнародних ресурсів довкілля повинен базуватися на науково обґрунтованій концепції відтворення, використання і збереження стійкості глобальних і національних екологічних систем. Ліміти на викиди парникових газів у довкілля доцільно встановлювати для окремих держав світу з врахуванням чисельності населення і поглинальної спроможності національних екологічних систем. Світова спільнота повинна шукати справедливі і більш ефективні шляхи щодо подальшої співпраці держав з метою істотного оновлення Кіотських домовленостей. Здобутки світової спільноти в рамках Кіотського протоколу (1997) не повинні бути змарнованими.

Стратегія екологізації суспільного розвитку передбачає гарантування світовій спільноті екологічної, економічної, соціальної і духовної безпеки та застереження від дій у всіх сферах людського життя, які можуть призвести до його зникнення або деградації. Основним завданням світової спільноти у сфері екологічної безпеки є зменшення викидів парникових газів і озоноруйнівних речовин до рівня, який би не деградував навколишнє природне середовище, забезпечував стійкість екологічних систем і захист населення від космічної і земної радіації. Під особливою опікою світової спільноти повинні бути гірські екосистеми, праліси та всі види життя на Землі. Світова спільнота повинна прийняти енергійні заходи щодо збереження, розширення і підвищення екологічної стійкості лісових екосистем, які є важливим чинником екологічної безпеки нашої планети.

Стратегія екологізації суспільного розвитку передбачає дотримання дуалізму в екологічній політиці – одночасного підтримання двох типів глобальної екологічної політики: революційного – спрямованого на негайне усунення глобальних екологічних загроз (переважно за допомогою обов’язкових інструментів екологічної політики); еволюційного – спрямованого на впровадження нових і удосконалення чинних добровільних інструментів екологічної політики. Дуалізм такої екологічної політики пов’язаний з тим, що світова спільнота своєчасно не усвідомила деструктивних наслідків глобальної екологічної загрози, не зуміла своєчасно протидіяти екологічній загрозі, яка вже давно ступила на поріг нашого дому з назвою Земля.

Стратегія екологізації суспільного розвитку передбачає пріоритет за екологічними і соціальними функціями глобальних екологічних систем та екологічними критеріями оцінювання їх цінності, стану, відтворення і використання. Оскільки екологічні критерії визначають здоров’я окремих екосистем в глобальному вимірі, то їх варто вважати пріоритетними стосовно економічних у процесі оцінювання проектів відтворення і використання окремих компонентів природних ресурсів. Чим масштабніші проекти, тим вагомішими стають екологічні критерії оцінювання.

Стратегія екологізації суспільного розвитку в контексті «озеленення» світової економіки і подолання глобальних екологічних загроз повинна спиратися на такі принципи: екологізації всіх сфер суспільного розвитку; екологізації інструментів галузевих політик; трансформування інструментів економічної політики в інструменти екологічної політики; невідкладності подолання глобальних екологічних загроз і зміцнення екологічної безпеки; узгодженості принципів екологічної політики зі стратегією екологізації суспільного розвитку [8].

Екологізація економічного розвитку. Суть екологізації економічної діяльності полягає в трансформації економічних інструментів в інструменти екологічної політики [8, 10] та у творенні нових і удосконаленні чинних міжнародних, національних, регіональних та локальних інструментів екологічної політики, які б сприяли раціональному використанню природних ресурсів, оздоров-

ленню довкілля і подоланню глобальних екологічних загроз. Теоретико-методологічні підходи до вирішення цієї проблеми розглянуто в роботах автора [8].

Процес творення і удосконалення економічних інструментів екологічної політики повинен супроводжуватися відмиранням морально застарілих, тобто тих, які не сприяють зміцненню стійкості екологічних і економічних систем і не сприяють «озелененню» економічної діяльності. Одним із таких економічних інструментів в Україні є платежі за спеціальне використання відновлюваних природних ресурсів (таких платежів немає в країнах Європейського Союзу).

Варто звернути увагу на те, що фахівці Національної розвідувальної ради США в своїх прогнозах щодо глобальних змін світу до 2025 р. застерігають світову спільноту щодо того, що масштабне використання нових фінансових інструментів з метою регулювання економічної діяльності принесло на світові ринки безпрецедентний рівень ризику та нестабільності [3]. Економічна глобалізація стала чинником фінансової нестабільності, сприяла росту міжнародної корупції, тіньових грошових потоків, економічної та екологічної нестабільності [1, 3, 7, 11].

Екологізація соціального і духовного розвитку. Екологізація соціального розвитку повинна передбачати екологізацію всіх різновидностей соціальної політики, зокрема щодо охорони здоров'я, соціального захисту населення, забезпечення населення житлом, врегулювання демографічних проблем, зайнятості населення, урбанізації та соціальної безпеки [8].

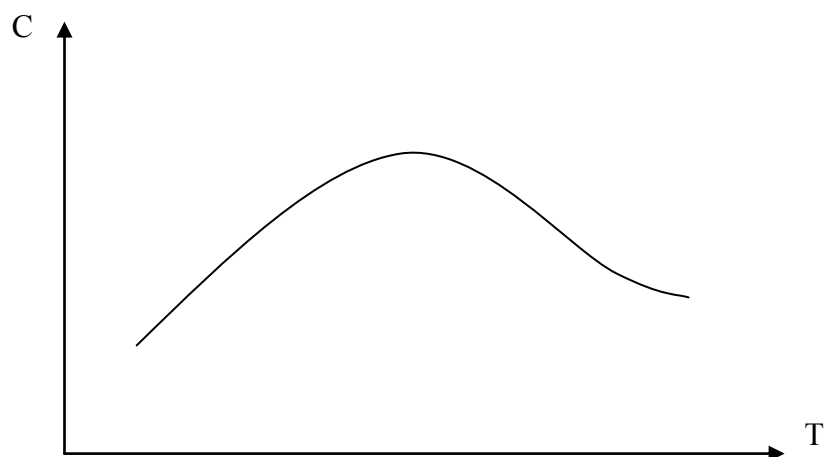
Основне завдання соціальної політики – це збереження людського роду на Землі, творення нового життя, яке є великим дарунком від Бога і, разом з тим, великою відповідальністю перед Ним у тому сенсі, щоб воно не стало руйнівником всіх сфер земного буття, зокрема, й довкілля.

Основна проблема глобальної соціальної політики полягає у визначенні екологічної ніші людини в екологічній сфері Землі – такої, яка б не призводила до деградації рослинного і тваринного світу (зникнення їх на земній кулі). Німецький вчений Томас Мальтус писав: «Не для того Бог створив людину, щоб

до безконечності нагромаджувати людьми Землю» [8, с. 23]. Ці слова вченого набувають особливої актуальності тепер – в ХХІ столітті.

Можна сподіватися на те, що земна еліта знайде мудре вирішення цієї дуже складної соціальної проблеми. Конструктивний внесок у її вирішення могли б зробити християнські та інші релігійні конфесії. Покладатися лише на політиків, владні органи і вчених з матеріалістичним світоглядом дуже небезпечно. Наприклад, насторожує повідомлення про те, що деякі науковці пропонують скоротити чисельність населення світу до кінця двадцять першого століття до одного мільярда. З цього приводу М. Курик пише: «Фінансова олігархія в США запропонувала модель розвитку в пропорції 20 : 80, згідно з якою 80 відсотків населення світу вважає зайвими людьми, які повинні зникнути «впродовж цього століття» [6].

З огляду на динамічну руйнацію природного довкілля, яке є основним джерелом суспільних благ, можна вважати, що в двадцять першому столітті їх все менше припадатиме на одного жителя нашої планети (умовну динаміку цього процесу характеризує рисунок).

На рисунку: C – суспільні блага, що припадають на одного жителя Землі; T – тривалість двадцятого і двадцять першого століття.

Як поведе себе крива, яка представлена на рисунку, в двадцять першому столітті, залишається загадкою з багатьма невідомими. Вона, переважно, залежить від того, який буде духовний потенціал землян.

Проблема екологізації соціальної і духовної сфер у двадцять першому столітті – це, насамперед, спрямування всіх галузевих політик соціальної і духовної сфери [81] на вирішення таких проблем:

- подолання злиденності (голодна згорьована людина ніколи не буде думати про сталий розвиток та інтереси майбутніх поколінь);
- забезпечення духовного зростання населення (засоби масової інформації не повинні деградувати духовний світ людей);
- забезпечення продуктивного споживання суспільних благ (найскладніша проблема двадцять першого століття);
- забезпечення гуманного регулювання чисельності землян.

Світова еліта повинна усвідомити, що туристичні космічні подорожі – це такий же злочин, як і позбавлення людини життя. Обмеження непродуктивного споживання в двадцять першому столітті стає актуальною не лише соціальною, але й економічною проблемою.

Герман Дейлі справедливо зауважив: «Якщо вбивати і красти – гріх, то, напевно, гріхом є й руйнування підтримуючої спроможності – спроможності Землі підтримувати життя нині та в майбутньому. Інколи ми опиняємося в безвихідному становищі, коли гріхів не уникнути. Ми іноді змушені жертвувати майбутнім життям, щоб зберегти нинішнє, але жертвувати майбутнім життям, щоб захистити існуючу розкіш та екстравагантність, – це зовсім інша річ» [4, с. 264].

Збалансування інтересів теперішнього і майбутніх поколінь Герман Дейлі пропонує здійснювати за таким принципом: «Можливо, більш дискримінаційним, хоч і менш математичним, буде таке формулювання принципу балансування сьогодення і майбутнього: основні потреби сьогодення завжди повинні мати пріоритет над екстравагантною розкішшю сьогодення» [4, с. 42].

Про моральну і інформаційну підтримку антиглобалістського організованого руху. Враховуючи деструктивні наслідки для довкілля економічної, екологічної, соціальної та політичної глобалізації [1-3, 8-10], об'єктивно необхідною є підтримка протестного антиглобалізаційного руху. Антиглобалістсь-

кий протестний рух може бути успішним лише тоді, коли його провідники та наукові працівники різних галузей знань теоретично обґрунтують альтернативу деструктивним глобалізаційним процесам.

Антиглобалістський протестний рух – це не спрямування невдоволення різних соціальних груп на деструктивні руйнівні антигромадські дії, що уповільнюють розвиток земної цивілізації. Як на мене, це, насамперед, об'єднання національних еліт усіх країн світу з метою зміцнення державності малих і великих країн і розбудови всіх сфер земної цивілізації так, щоб духовний розвиток превалював над виробництвом матеріальних благ. Це надскладна комплексна проблема, але земна еліта спільними зусиллями повинна її вирішити в двадцять першому столітті.

ВИСНОВКИ. Перед земною цивілізацією в двадцять першому столітті постали глобальні екологічні загрози, подолати які неможливо зусиллями окремих держав. Для їх подолання потрібна консолідація всіх країн світу (великих і малих, багатих і бідних, промислово розвинених і слабо розвинених) на основі ефективної екологічної політики (міжнародної, національної, регіональної, локальної). Така екологічна політика повинна бути: **короткотерміновою** (спрямованою на швидке усунення глобальних екологічних загроз і зміцнення екологічної безпеки); **солідарною** (базуватися на солідарності багатих і бідних країн, багатих і бідних громадян); **багаторівневою** (міжнародною, національною, регіональною, локальною); **консолідованою** (знаходити визнання в усіх країнах світу на всіх рівнях управління навколишнім природним середовищем).

Стратегія екологізації суспільного розвитку може бути успішною лише тоді, коли вона буде охоплювати всі сфери – економічну, екологічну, соціальну і духовну.

Список використаних джерел

1. **Бауман З.** Глобалізація: наслідки для людини і суспільства / Бауман З. – К.: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», 2008. – 111 с.

2. Гарднер Г. Завдання зустрічі в Йоганнесбурзі: зробити світ безпечнішим / Гарднер. Г. – К.: Інтелсфера, 2002. – С.3-25.

3. Глобальні зміни світу – 2025: Доповідь Національної розвідувальної ради США. – Львів: Літопис, 2010. – 188 с.

4. Дейлі Г. Поза зростанням: економічна теорія сталого розвитку / Дейлі Г. – К.: Інтелсфера, 2000. – 312 с.

5. Закиянов Д. Дурбан продлил Киото /Д. Закиянов//Экономические известия, №220, 12декабря 2011. //http://www.server.s202.org.ua/digest/Durban_prodlil_Kioto.html.

6. Курик М. Вийти з екологічного дефолту. Які проблеми повстали перед Україною криза цивілізацій ХХІ століття / М. Курик // День. – 2011. – №183. – С.6.

7. Кульчицький Я. Сучасні економічні системи в умовах екологізації та глобалізації : моногр. / Кульчицький Я. – Львів: Ліга-Прес, 2011. – 687 с.

8. Синякевич І.М. Екологічна політика : моногр. / Синякевич І.М. – Львів: ЗУКЦ, 2011. – 332 с.

9. Синякевич І. Стратегія подолання глобальних екологічних загроз / І. Синякевич // Економіка України. – 2011. – №12. – С.66-77.

10. Синякевич І.М. Екологізація суспільного розвитку як інструмент подолання глобальних екологічних загроз / Матеріали другого туру Всеукраїнської науково-практичної конференції «Україна: Схід-Захід – проблеми сталого розвитку» [м. Львів, 24-25 листопада 2011 р.] // І.М.Синякевич. – Львів: НЛТУ України, 2011. –Т. 2. – С.177-179.

11. Стігліц Д. Глобалізація та її тягар / Стігліц Д. – К.: Видавничий дім «КМ Академія», 2003. – 252 с.

12. Штауверманн П.Д. Международные конфликты, вызванные изменением климата / П.Д. Штауверманн // Экологические конфликты в современной системе природопользования. – Сумы: Университетская книга, 2010. – С. 62-67.

И.М. Синякевич

СТРАТЕГИЯ ЭКОЛОГИЗАЦИИ ОБЩЕСТВЕННОГО РАЗВИТИЯ В КОНТЕКСТЕ «ОЗЕЛЕНЕНИЯ» МИРОВОЙ ЭКОНОМИКИ И ПРЕОДОЛЕНИЯ ГЛОБАЛЬНЫХ ЭКОЛОГИЧЕСКИХ УГРОЗ

Рассмотрена стратегия экологизации общественного развития, особенности экологизации образования и науки с целью «озеленения» мировой экономики и преодоления глобальных экологических угроз. Процесс экологизации общественного развития рассмотрен в контексте таких принципов: экологизации всех сфер общественного развития; экологизации инструментов отраслевых политик; трансформации инструментов экономической политики в инструменты экологической политики; приоритетности преодоления глобальных экологических угроз и укрепления экологической безопасности; соблюдения теоретически обоснованных и законодательно признанных принципов экологической политики; согласованности принципов экологической политики со стратегией экологизации общественного развития. Теоретически обоснована необходимость моральной и информационной поддержки антиглобалистского организованного движения.

Ключевые слова: стратегия экологизации общественного развития, глобальные экологические угрозы, принципы экологизации, антиглобалистское движение

STRATEGY FOR ENVIRONMENTAL REDESIGNING OF SOCIETAL DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF “GREENING” OF THE WORLD ECONOMY AND OVERCOMING GLOBAL ENVIRONMENTAL THREATS

Strategy for environmental redesigning of societal development, distinctive features of education and science greening in order to provide “greening” of the world economy and overcoming global environmental threats are examined. The process of societal development greening is examined in the context of the following principles: greening of all fields of societal development; greening of instruments of branch-wise policies; transformation of economic policy instruments into environmental policy instruments; top priority of overcoming global environmental threats and strengthening environmental security; compliance with theoretically substantiated and legislatively acknowledged principles of environmental policy; conformity of environmental policy principles with strategy of societal development greening. Necessity of ethical and informational support of anti-globalization organized movement is theoretically substantiated.

Key words: strategy for environmental redesigning, global environmental threats, principles of “greening”, anti-globalization movement